

ere stillede til § 4, da ønsker jeg ikke at gøre denne Paragraf strengere, end det anses for at være nødvendigt. Men jeg tilstaa, at jeg befinder mig i nogen Vanfærlighed ligeoverfor dette Punkt, thi ifjor havde jeg stillet Sagen saaledes, at der ikke var Tale om, at Noget nogensinde skulde være absolut udelukket fra at kunne komme til at disponere over, hvad Jord han vilde, til Skovanlæg, kun at der forlangtes en lille Præmie, eller hvad jeg nu skal kalde det (Fischer: En Kjendelse!) ja, en Kjendelse for at skulle kunne gøre det (Fischer: En ikke saa ganske ringe Kjendelse endda!) Det ærede Medlem her tæt ved mig siger: en ikke saa ganske ringe Kjendelse, og jeg skal da i den Anledning kun bemærke, at ingen fornuftig Mand falder paa at tage gode store Jorder og Marker, der egne sig til Agerbrug, ind under Skov, fordi dette ikke kan betale sig, hvormod jeg erkjender, at der kan være smaa Stumper af den Slags Jord, som det kan være en Mand af særlig Vigtighed at faae ind under Skovbrug, men da bør han ogsaa betale Noget derfor. Det var navnlig til, at dette skulde kunne ske, at min Tanke ifjor var knyttet. Da ønskede man imidlertid, som sagt, Sagen ordnet paa en anden Maade, nemlig paa den Maade, som jeg nu har bragt i Forslag i § 4, men nu finder man heller ikke Behag deri —, saa at jeg virkelig er noget vanfærlig stillet. I Dvrigt skal jeg sige, at da den Ministeriet ved Heltallets Forslag under Nr. 8 indrømmede Bevillingsmyndighed er knyttet til ganske særegne Omstændigheder, vil jeg kunne henregne saadanne Tilfælde som det nys nævnte blandt disse, og, da jeg erkjender, at det saaledes ikke efter Forslagene vil blive umuligt at faae fornuftige Arrangeringer tilveiebragte, skal jeg for mit Vedkommende ikke gøre nogen Indvending imod, at Vædringsforslaget under Nr. 8 vedtages, ligesom jeg heller ikke skal gøre nogen Indvending imod de Lempelser, som under Nr. 6 og 7 ere foreslaaede. — Det ærede Heltals Ordfører har allerede udtalt, at Vædringsforslaget under Nr. 9 er væsentlig afhængigt af Forslaget under Nr. 5 til § 3. Forsaavidt som Thinget maatte ville udstemme § 5 og altsaa derefter komme

til at vedtage Forslaget under Nr. 9, maa jeg dog allerede nu gøre opmærksom paa, at det væsentlig er overset af den ærede Ordfører og maasse ogsaa af den ærede Formand, at der vil fremkomme en slem Pleonasme, hvis dette Vædringsforslag uden videre vedtages. Der vil nemlig saa komme til at staa: „da kan Jorden ikke atter igjen udlægges til Bondejord“. En af Delene kan vistnok være tilstæffelig, enten „atter“ eller „igen“. Dette anser jeg imidlertid for en Ting, som ikke er væsentligere, end at jeg tør henstille til den ærede Formand, om han ikke selv ved at sætte Vædringsforslaget under Afstemning, vil kunne rette Feilen paa det ene eller det andet Sted.

Hvad nu dernæst Vædringsforslagene til § 6 angaar, da har jeg allerede udtalt, at jeg anser dem for en Nødvendighed, naar man stemmer § 3 bort. Jeg vil forøvrigt sige, at de efter min Opfattelse ere nok saa nærgaaende imod Godseierne som mine Forslag med Bibeholdelse af § 3. De ere nemlig byggede paa en noget anden og videregaaende Opfattelse af Fæsteforholdet end den, som jeg vedkjender mig; de ere byggede paa den Opfattelse, at ubebyggede Jordblodder uden Hensyn til, hvor til de bruges, ere fæsteligste, medens min Opfattelse derimod har været den, at først, naar de naae saa vidt, at de kunne betegnes som en Gaard, o: ikke blot have 2 Tdr. Hartkorns Tilliggende, men ogsaa ere bebyggede, først da er der Spørgsmaal om at paalægge dem Fæstevang. Men jeg skal dog udtale, at jeg tror, at man alligevel bør holde sig til Vædringsforslagene til § 6. En væsentlig Grund for mig til ikke at holde paa § 3 er nemlig den, at jeg maa erkjende, at skal man overhovedet taget egentlig kunne føre den igjennem, da maa man komme til at gøre den Indfrænkning i Godseierens Brug af Jorden, at han ikke kan leie den ud til Selveiere, men det har jeg ikke anset mig for besøiet til at foreslaa i Henshold til den hidtil gjældende Lovgivning, hvorefter en saadan Brug af Jorden ikke har været forbudt. — Der er i Dvrigt ogsaa her en lille, om jeg saa maa sige, Ukorrektthed i Vædringsforslagenes Opfattelse, som dog ikke kan lægge nogen væsentlig Hindring i Veien for, at der kan komme det